Patet 2a, q. careã impedimenti aufferibilis oritur ab ipsa efectus positione; qd aũm à positione efectus oritur, nequit prærequiri ad efectũ.

Subsectio Unica occurritur Argumentis.

Arg. 1º: caã finalis, operatur dũ n̄, existit: ergo aliter caã eficiens. Resp. 1º: dispositiones ad formã ignis 1. q. illã causant; sed n̄, coexistunt formæ ignis: ergo. 2º: veritas actus, creatur ab objecto n̄, existente: ergo. 3º: Deus ab æterno est caã, quin ab æterno existat efectus: ergo è contrario, potest efectus existere nunc, quin nunc existat caã. 4º: si quis projiciat lapidem, et statim moriatur, adhuc in lapide datur motus; sed, n̄, à projectore existente: ergo.

Ad argumentum distinguo ant: operatur phice n̄g; moraliter sub distinguo; dũ n̄ existit phice concedo; dũ non existit moraliter n̄g, causat enim eo modo quo existit. Ad 1ã confirmationem 1. distinguo majorem: illæ causant phice n̄g; moraliter concedo. 2º; data maj. n̄g min; plures èè dispositiones, quæ erant in corrupto manent in genito. Ad 2ã distinguo ant: ab objecto, n̄, existente phice concedo; n̄, existente intentionaliter qua ratione causat n̄g. Ad 3ã, distinguo ant: ab æterno est caã operans in actu 2º, quin &c n̄g: operans in actu 1º concedo, et n̄g conseq. Ad 4ã concessis præmissis, n̄g conseq: ille motus causatur immediate ab impulsu, quẽ projector impressit in lapidem et quẽ Deus ut author naturalis conservat, sive projiciens pereat, sive vivus perseveret.

Arg. 2º: Sacramenta novæ legis causant phice gratiã: sed dũ ea causant phisice n̄ existunt, q. dũ ultimus verbis absolutionis 1. p. existit, tamen reliqua verba non existunt: ergo. Resp. 1º: existentia est unica conditio ad causandum; sed Deus potest suplere defectus conditionis: ergo potest suplere defectus existentiæ. — Ad argumentum 1º, potest negari major, cum 2. Dei genio, et aliis tenentibus, sacramenta solum moraliter causare gratiã, quatenus, scilicet, movent Deus ut illã conferat. 2º admissa majori, distinguo minorem: phice n̄, existunt 2ã totius suæ èè ratione; 2ã inadæquatis suis èè n̄g, et hoc suadet inclusa ratio: existit quidem phice ultimus verbus, et hoc dũ phice existit causat phice gratiam; cætera verba, quæ tunc, solum existunt moraliter, solum causant denominare, et moraliter. Ad confirmationem distinguo majorem: est conditio naturaliter tantum præerequisita n̄g; præerequisita esse concedo, et transeat inversis dicta minori, n̄g conseq.

Arg. 3º, ut agens operetur in passo, sufficit contiguitas virtualis 2ã locus, vel n̄, requiritur penetratio in eodem loco: ergo pariter ut virtus producat efectus sufficit contiguitas 2ã tempus, idest, qd virtus existat in A et efectus in B: contra: ergo potest in B dari efectus à caã immediate futura in C: est enim illi contigua. Resp. igitur conseq, q. diversitas loci, n̄, tollit, qd caã vere existat in instanti operationis, hoc aũm, tollit diversitas instantium, scilicet, sit contigua.

Arg. 4º: q. homo moritur, n̄, est; sed q. moritur operatur; tunc èè mutatur: ergo. Resp. n̄g. majorem constat, aliter èè, dũ homo moritur esset vivens. Ad majorem n̄g. minorem, moriens èè, n̄, est operari, sed desinere èè, et tunc homo, non mutatur et transit, sed sola materia, quæ de forma viventis transit in cadaveris.

Distinguo item probationem majoris: dũ homo moritur èèt vivens, pro instanti anti concedo; èèt vivens actu n̄g: in hac propositione: vivens moritur, committitur distractio, et eius sensus est: qui fuit vivens moritur, sicut in hac: cæcus videt, idest, qui fuit cæcus.

Sectio IV. an Agens posit operari in distans, quin operetur in medium?

Dico statim 1º: n̄, potest naturaliter agens operari in passum distans quin operetur in medium. Ita communiter Thomistæ contra Scotistas. Probatur: 1º quia oportet, inquit, est, èè limitatæ sphæræ activitatis agentis; sed si posset operari naturaliter agens operari in distans, quin operaretur in medium nullus èèt status, terminus sphæræ et activitem limitandi: ergo. Majorem dubitare n̄ potest: videmus èè, qd ignis si proximus sit comburet, si aliquanto

distet calefacit, si multum distet, nihil agit.

Probatur minor: si agens operans in distans, non operaretur in medium, nihil suarum virium insumeret per medium; est clarum quia ejus vires, solum possent diminui aut insumi, per operationes in medio: ergo agens suas vires integras servaret, quacumque distantia assignata posset operari: ergo non esset unde limitaretur ejus activitas. Prima consequentia patet exemplo intuitus, seu cognitionis atingentis intentionaliter objectum, quantumvis distans, eo quod non sit unde limitetur ejus activitas, atingendi.

Confirmatur experientia ex eo effectu est, quod si inter solem, et lunam terra intercedat, inducitur eclipsis lunæ sive defectus lucis: item quod sol non producit lucem, in cubiculo undique clauso: ergo signum est, quod agens non potest transire ad operandum in distans, quin operetur in spatio intermedio. Observa, hic 1°: quod agens potest naturaliter operari in distans, aliquid operando per medium.

2°: quod ut agens naturaliter operetur in distans sufficit quod in medio operetur effectum, saltem diversæ rationis; quia causa, non debet ubique, eosdem effectus producere, sed illos, quorum passum est proxime capax, suposita aliunde virtute causæ: sic sol in aere producit lucem in superficie terræ, planta, et in ejus visceribus metala.

3°: quod actio agentis, operantis in distans, solum est in spatio in quo recipitur: virtus enim agentis, operando in passo, sibi localiter immediato, deinde in sequentibus, sufficienter aplicatur passo distanti, ut immediate ex subito educat actionem: unde actio, qua sol, in superficie terræ, calorem producit, non est prius in sole, postea in aere medio, et tandem in superficie terræ: nam esse, talis actio transiens per medium, immutaret subjecta, quod fieri nequit.

Dico 2°: potest agens divinitus operari in distans, quin operetur in medium. Probatur conclusio: primo: potest Deus, denegare agenti, debite aplicato concursum naturaliter debitum, ut constat in igne Babilonico: ergo e contra potest agenti, non aproximato, prestare concursum igni naturaliter

non debitum. Observa tamen, quod potentia agentis sic operantis esset supernaturalis, quo ad modum, quia tribueretur illi concursus non debitus; quia vero, tribueretur ad effectum omnino naturalem, esset naturalis quo ad substantiam.

Subsectio Unica, Objectionibus fit satis.

Oppones 1°, plures deliriorum nullam experientiam: Oculi fascinantium nocent objecto distanti: Basiliscus quin efficiat aerem inter medio occidit objecta distantia: Basiliscus quin efficiat aerem intermedio occidit hominem: pisciculus apelatus Torpedo, torporem inducit in manus piscatoris distantis, quin arundinem secat: Magnes, atrahit ferrum, longe positum, et non, plumam intermediam: ergo agens quin operetur in medium, operatur.

Respondetur, omnes hos effectus causari mediis qualitatibus ab agentibus, per medium immissis: idem dicendum est de succino atrahente paleas; sole producente aurum in terra distanti, et aliis. Quod autem illæ qualitates operentur in passo distanti, non autem in corpore inter medio, ideo est, quia corpus intermedium, non est aptum et dispositum ad tales effectus: sic quia hæc non est proportionata suæ virtuti, qualitas emissa a Magnete, non atrahit plumam.

Sic qualitates nocivæ fascinantium plus solent agere in pueros, quam in viros, quia puerorum aptiores sunt ad damnum ob teneritudinem membrorum, et sanguinis levitatem: sic evenit aliquando ut percussa una Cithara, detur in aere motus, qui aliquando ob dispositionem, et atemperationem cordarum faciat resonare sine percussu manus.

Oppones 2°: ignis supositus lebeti facit fervere aquam superiorem, et relinquit tepidam, quæ est in fundo lebetis: ergo calefacit aquam superiorem, et non inferiorem. Confirmatur: Angelus potest loqui ad Angelum distantem, quin loquatur ad medium: ergo. Imaginatio phantasiæ, quæ est in cerebro, commovet motum cordis, imo et remotiores, quin operetur in medium: ergo.

Negant experientiam aquæ Doctores Arriaga, et Oviedo, ea tamen admissa, non sequitur: id enim accidit, quia aqua calefacta per calorem fit levior, sicque sursum ascendit; aliis vero partes aquæ, ratione frigiditatis et humiditatis, graviores ad fundum descendunt, illis quæ fundum

repescit. Ad 1um ostraõe, alii dicunt, cum Eximio D.re Angelos distantes n, coloqui, sd velocissime aproximari ad coloquendum.

Alii respondent, Angelum, dum loquit ad distantem, nihil in illo phisice pducere. Alii, locuõe Angeli, stare in eo, qd unus Angelus, velit suum conceptum alteri mafestare, et tunc Deus, supota volunte loquentis, pducit in audiente, speciem, qua fit conscius conceptus mafestati. Ad 2um retur, phantasiam movere afectum, n, phisice, sd intenaliter, qtenus movet, aiam, que apetit id ipsum, qd per phantasiam concepit: vel si placet, dic movere per humores quos pducit, et qui per nervos tranxit ad apetitum.

Oppones 3o: Xptus Dnus, dum viveret in mundo patravit plura miracula, in locis, in qbus non erat, ut qdo sanavit Filium Centurionis: item humanitas Xpti, existens in celo, pducit in nobis dona supernaalia: innuper Dæmones, dum extra infernum existunt, et illi, qui apellantur Duendes torquentur igni inferni distanti: go.

Retur, ea miracula et dona, n, caari phice, sd moraliter, vel si caantur phice erit media aliqua virtute emisso à Xpto, xta illud: virtus de illo exibat et sanabat oes. Ad ulmum, natur ans; n, ee torquentur, nisi qlitabus à Deo pductis in aere.

Oppones 4o: xa 2m Relioq: ex operaõe in oi loco, inferunt Theologi, intimum Dei presem xa illud D. Pauli: n longe abest ab unoquoq nostrum: go etiã ex operaõe agentis in distant licebit inferre, intimam ipsius presem. 2o: nec divinitus potest agens operari in tempore in quo, n, est: go neque in loco in quo n, est. 3o: caa nequit elevari ad operandum, ultra suam virtutem naalem; sd n, habet virtutem naalem, operandi in distans: go.

Ad 1um, retur cum Schotistis, qd ex operaõe Dei, ubique, n, infertur presea phica, sd solum intenalis, de qua ipsi interpretantur D. Paulum, qtenus nihil potest fieri, qd à Deo, n, sciatur. 2o, distinguo ans: ex operaõe in oi loco presise

nem: ex operaõe in oi loco, et proveniente à caa infinite perfecta à qua creaas mari, dependeat poli dependent cdo. Ad 2um insto: go cum agens, n, sit in loco passi ut operetur in illo debebit cum illo penetrari.

Deinde nego cons, disparatas est, qd caa agere in tempore in quo, n, est, eset agere dum atte, n existeret: impole aum est caam agere, quin existat, ast, agere in loco, in quo non est, solum eset agere sine aproximaõe, quæ ut pote cdio, solum naaliter prerequisita potest supleri à Deo. Ad 3um: disno maiorem, nego minorem: qd agens non posit naaliter operari in distans, n, provenit à defectu virtutis, sd aproximaonis, quam Deus potest suplere.

Opones 5o: Atheus et D. Thomas negant operaonem in distans. 2o: nequit corpus transire de uno in aliud locum quin transeat per medium: go nequit agens operari in distans, quin operetur in medium. 3o: unio, requiritur indistans reis ad rem: et actio est unio agentis ad pasum: go. 4o: nullus agens potest operari nisi sua virtute atingat pasum: sd nequit atingere pasum, quin sit illi presens: go.

Ad 1um disno, nant de poa ordinaria cdo; absta nego. Ad 2um, nego cons, disparatas est, quod transitus progresivus de quo in anti, est sucesio graduum petens, qd corpus atingat modo, hoc modo illud spatium, usque ad term n, aum, se habet eta actio agentis ad passum: Revoca in memoriam, observaões potas post 1a Relios. Ad 3um: Ista maiorem, distinguo minorem: est unio impropie cdo, propie nego; et obiter nota, qd passum et agens, solum sunt impropie actus. Ad 4um Ista maiorem, distinguo minorem: nequit 8ta quin sit illi de poa. Ad 4um Ita maiorem, distinguo minorem: nequit... quin sit illi presens, presea locali, nego; presentia virtutis cdo, et nego cons.

Instabis 1o: actio est modus agentis: go nec divinitus potest ab illo separari. 2o: actio ut pote modus, n solum requirit que in passo distanti. 2o: actio ut pote modus, n solum dependet esen. ab agente, sd etiã ab aproximaõe se tenente ex pte illius; sd q. ita dependet ab agente, nec divinitus potest dari sine illo: go nec potest sine aproximaõe. 3o: aproximaõ est cdio, sine qua non, naaliter ad minus requisita; sd cum distaa, n,

datur aproximaō: ḡo neque caā. Ad 1ᵘᵐ, dist° anti; distin° conꝫ: nec divinitꝫ potest ab illo separari comprehensive Ɔdō; localiter neqꝫ: actiō solꝫ habet esse ñ, posse ꝓcedi ab aliō, ꝓpriō, quā ab eo cuiꝫ est executivꝫ; ñ, tamen habet esse ñ separari localiter ab agente: est enim, modꝫ agentis transeunter, ñ immanenter; seu modꝫ illiꝰ exiꝫ, ñ inꝫ: qualiter passiō est modꝫ respectu passi, ē vniō respectu extremorꝫ, à quiꝫ; ob hanc caꝫ, nec divinitꝫ possunt localiter separari, ē idem est de aliis modis inis.

Ad 2ᵘᵐ distinḡo maiꝫ; sed etiā actiō ab aproximaōe rō. sed etiā ex suppōne qd detur aproximaō Ɔdō; vnde Ɔsā minꝫ nō conꝫ instaā, solꝫ probat, ē bene, qd actiō, quē semel dependet ab aproximaōe, nec divinitꝫ dari potest sine illa: non vero qd de conceptu essenli oīs actionis, sit dependere ab aproximaōe; ad hoc enim priꝫ debebat probari, aproximaōꝫ ēē esse requitꝫ ad caandꝫ. Ad 3ᵘᵐ Ɔsā maiˀ, distinḡo miꝫ: cꝫ distaā, ñ datur aproximaō suppositi seu localis Ɔdō; aproximaō virtutis nō.

Oppones 6°: nec divinitꝫ potest voluntas amare objꝫ, quin hoc, per Ɔnitiōꝫ aplicetur: ḡo nec divinitꝫ potest agenꝫ &c. 2°: Oculꝫ corporeꝫ, nequit videre objꝫ spirituale, q.ᵃ hoc est extra illiꝫ spherꝫ: ḡo neque agenꝫ operari in distans, cꝫ hoc sit extra spherꝫ illiꝫ. 3°: neque caā formalis, potest caare efectꝫ distantꝫ, neque maā ē fā caare possunt Ɔpositꝫ, quin Ɔiungantur: ḡo siliter.

Ad 1ᵘᵐ nō conꝫ, discrimen est, qd voluntas nequit amare, quin aliciatur, ē inci divinitꝫ potest alici, sine Ɔnitiōe proponente objꝫ: vnde aplicaō intenalis, ñ est suplebilis, vti suplebilis est propter virꝫ raōꝫ aplicaō localis in caā phicā. Ad 2ᵘᵐ, nō suppositꝫ coentis, nempe qd distans sit extra spherꝫ activitatis agentis; qd posit agere naaliter in distans, iam diximus provenire ñ à defectu virtutis, sed aproximaōis.

Vnde aliter nō conꝫ, ē reddo, dis paritatem, nempe qd res spiritualis dicitur ēē extra spherꝫ oculi corporei, ñ ex defectu alicuiꝫ Ɔdiōnis, id ex defectu virtutis insuplebilis à Deo; distans vero, solꝫ diceretur ēē extra spherꝫ agentis. ex defectu Ɔdiōis naalis, ēē suplebilis à Deo, ē hinc est qd in illud poset agenꝫ operari.

Ad 3ᵘᵐ est disparitꝫ, qd actiō, est dependeā faꝫ à maā, per intimꝫ sui penetraōꝫ: item, maā ē fā caant Ɔpositꝫ, per identem cꝫ ipso ē vniōnꝫ inter se; at vero agenꝫ, nec dicit esse dependeꝫ localem sui à passo, nec causat per vniōnꝫ sui cꝫ illo.

DISPVTAO IIᵃ DE ƆPARAONE CAARum.

Sectio Iᵃ an idem numero efectus possit divisim, procedere à duplici caā totali?

Scopꝫ difficultatis est, an hic numero ignis v.g. qui hic ē nunc productꝫ est à caā A, potuerit aliter produci à caā B, si forte poneretur loco caꝫ A. In qua Ɔtroversia, quꝫ de efectu Ɔco, ē adeo procedit, negant Sapᵗᵉʳ Ɔpositꝫ; afirmant vero Schotistꝫ apud Mearinerꝫ, lib. V, disp. 3ᵃ, ē nostri cōiter, teste P. Reynaldo disp. 8. cum quibꝫ.

Dico: potest idem numero efectꝫ, divisive procedere à duplici caā totali vniuoca. Probᵗ: hic numero ignis, qui hic ē nunc producitur ab igne A, ñ, est inca determinaō sui, vt procedat ab illo: ḡo potuit produci ab igne B, ē ab illo potest Ɔservari. Ɔstat anꝫ: nā determinaō vt ignis, hic ē nunc productꝫ procedat ab igne A, est actiō illiꝫ producens, sed ignis, hic ē nunc productꝫ distinguitur ab actione sui productivi; modo est indiferenꝫ vt procedat per illꝫ, vel per aliꝫ: ḡo.

Roboratur: ignis B, ñ est impotenꝫ producere efectꝫ quē produxit ignis A: ḡo cꝫ aliunde efectꝫ ex se ñ sit determinatꝫ ad ignꝫ A, potuit procedere ab igne B. Probᵗ anꝫ: ignis B, non limitatur, per suꝫ distiā specificꝫ, raōe cuiꝫ solꝫ limitatur ad efectꝫ suꝫ speciei, non per suꝫ distiā individualꝫ, q. cꝫ omnia individua ignis, sint equalia, ñ est cur ignis B, potiꝫ limitetur ad sua, ē ñ posit producere individua ignis A: imo